

(1928 - 2020)

MEHMET FIRINCI (GÜLEÇ)

Mehmet Fıncı ağabeyin nüfusa kayıtlı soyadı Güleç'tir. Gençliğinde yaptığı mesleğinden dolayı, herkes gibi biz de kendilerine 'Fıncı Ağabey' olarak hitap ediyoruz.

Yarım asırdır Fıncı ağabeyle defalarca görüştüğümüz halde, kendisiyle oturup da ayrıntılı bir mülakatımız bir türlü nasip olmadı, olamadı. Bugün yarın derken, Ağabeyler Anlatıyor seri kitaplarımızın sonuncusu olan sekizincisine geldik. Bu son kitap yayına hazırlandı, Mehmet Fıncı ismi hâlâ yok fihriste... Olacak iş değildi... Bir ara buluşalım diye anlaştık, bu sefer Korona Virüs dikildi karşımıza. Upuzun, bereketli bir ömür boyunca, yurtiçi ve bilhassa yurtdışı Kur'an hizmetlerinin bu yorulmaz ve tok olmaz yolcusunun kitaplarına girmesi, onların şerefliendirmesi lazımdı...

Arşivimi taradım, 2012 yılında Fıncı ağabeyin İzmir'e bir ziyareti olmuştu. Biz de kamera ile sohbetini kaydetmiştik, arşivde onları gördüm. Rahatladım ve hatıralarını hemen yazıya döktüm. Konuşmasında hizmet hayatının önemli dönüm noktalarından kesitler veriyordu. Şimdilik bu da yeterdi... Fıncı ağabeyimizin hizmet hatıraları tam olarak alınabilse birkaç cilt kitap çıkacağını da bilenlerdeniz... İnşallah ileride böyle fırsatlar bize veya bir başka kardeşlerimize nasip olur.

Fıncı ağabeyin hatıralarını yazdıktan sonra kendisine gönderdim, teyid ve tashihini talep ettim.

Mehmet Fıncı Anlatıyor:

Bursa'ya bağlı İnegöl ilçesinin Yenice Müslim köyünde 1928 yılında doğmuşum. Köyümüzde çoban iken Cenab-ı Hakın mahlûkatını sahibine teslim ettik, 1945 yılında İstanbul'a geldik. İstanbul'da bir iki sene yalpalayarak gittim.

AKLIMIN ALMADIĞI BİR NÂS BENİ RİSALE-İ NUR'A GÖTÜRDÜ

Babam 1944'de yeni çıkmaya başlayan Büyük Doğu Mecmuasını alıyordu. O mecmuadan Üstad'ın hayatını anlatan altı sayı çıkmıştı. Oradan biliyordum Üstad'ı.

Köyümüzden bir çocukluk arkadaşımız vardı, Hafız Nuri; hafızlık talimi için O da İstanbul'a geldi, onun vesilesiyle namaz kılmaya başladım. Bu arada bazı kitaplar aramaya başladım okumak için. Ömer Nasûhî Bilmen Hoca Efendinin Büyük İslam İlmihali kitabı yeni çıkmaya başlamıştı. O zaman kitap yok... O da forma forma çıkıyordu, forması 15 kuruştu herhalde. Onları alıyor, okuyor, sonra ciltlettiyorum.

Kitabın baş tarafında itikat bölümünde: "Cenab-ı Hak her yerde hazır ve nazırdır, mekândan münezzehtir..." yani Allah hem her yerde var, hem hiçbir yerde yok diye okuyunca; bunu anlamakta zorlandım, aklen bunu nasıl izah edeceğiz diye düşündüm, bir türlü çözemedim. Gittim Nuruosmaniye Camisine, orada Hafız Enver Galip Ceylan hoca vardı, o zaman müezzin... Ona dedim: "Burada böyle bir ibare var, bunu nasıl anlayacağız?" Dedi: "Seni Medrese-i Nûriyeye göndereyim mi?" "Memnun olurum" dedim. Beni Çankırlı Hafız Ahmed isimli bir talebe ile Kadırga'da ahşap bir evin bodrum katında bulunan medreseye gönderdi. Orada Muhsin Alev, Ziya Arun, Ahmed Aytımur ağabeyler vardı. Beni hoş karşıladılar, Allah razı olsun onlardan. Bir bardak bal şerbeti verdiler, ilk defa bal şerbetini de orada içmiş oldum.

Orada bir portakal sandığı vardı, onun üzerinde Osmanlıca hattı Kur'an ile yazılmış bir Risale... O kitaptan bana bir şey okudular. İhlâs Risalesi imiş o kitap, bunu sonradan anladım ben. Onları böyle

görünce, ben sorularımı sormayı lüzum görmedim, nasıl olsa kaynağını buldum, daha sonra sorarım diye düşündüm. Sonradan sordum tabi, elhamdülillah o andan itibaren çok rahatlama oldu bende...

ÜSTAD'A BÖREK YAPTIM

Ben o zaman fırında çalışıyor, gece gündüz günde 16-18 saat çalışıyordum. O zaman ulaşım araçları da çok yoktu, Emirdağ'ına Üstad'ı görmeye gidememiştim henüz.

İstanbul'da 1951 yılında Gençlik Rehberi kitabı matbaada basılmıştı. Medreseye baskın yaptı polisler, mahkemeye verdiler. O vesileyle Üstad'ımız 1952 Şubat ayında İstanbul'a geldiler. İşte Üstad'ımızı ilk defa Akşehir Palas Otelinde sabah namazının akabinde ziyaret etmiş oldum. Orada iki buçuk saat kadar sohbetler oldu. Bu şekilde evvela Risale-i Nur ile sonra da Üstad'ımızla tanışıp elini öpmek nasip oldu. Orada Üstad'ın çeşitli iltifatlı konuşmaları oldu.

Hız. Üstad: "Beni çok zehirlediler, şimdi de bir Komünist Komitesi beni zehirlemek için 40 bin banknot koymuş" dedi. Üstad baştan ne iş yapıyorsun diye sormuştu bana. "Fırıncılık yapıyorum Üstad'ım" dedim. "Milletin ekmeğine hizmet etmek çok sevaptır" dedi. Ben: "Efendim ben ekmekçilik değil, börekçilik yapıyorum" dedim. "O daha güzel" dedi. Sonra: "Sen bana tereyağı ve şeker al" dedi, para verdi. Biraz evvel zehir meselesini anlattı ya ben korktum; acaba beni kandırsalar, Allah korusun tereyağına bir şey katsalar ne olur yani diye müthiş bir korku peyda oldu bende. Muhsin ağabeye: "Siz alsanız bu tereyağını, şeker" dedim. Dedi: "Üstad seni hizmette çalıştırmak istiyor, bizi de görüyor Üstad, öyle olmasa bize söylerdi" dedi. Gittim babamın bir ahbabı vardı, tereyağını şekeri ondan aldım, Üstad'a götürdüm. Üstad yarısını böldü: "Bundan bana bir börek yap getir" dedi. Zaten fırında çalışıyorum, gayet dikkat ve hassasiyetle böreği yaptım hazırladım, ertesi günü götürdüm.

BAKTIM ÜSTAD'IN ELİNDE BİR RESİM VAR

Artık her gün Üstad'a uğramaya başladım. Birkaç gün meşguliyetten dolayı gidemedim. Üstad Sirkeci Akşehir Palas'tan, Fatih Reşadiye Oteline geçmiş. İsmail Doyuk vardı, İstanbul'da askerliğini yapıyordu Asteğmen olarak; baktım fırına o geldi: "Üstad seni çağırıyor" dedi. Ben hemen Sirkeci'ye doğru gidecektim, yok Üstad Fatih'te dedi. Reşadiye uzunca bir oteldi, tam Üstad'ın yanına girerken baktım elinde bir kitap; üzerinde kamalı kendi resmi var, yeğeni Abdurrahman ağabeyle beraber... "Sen bunu gördün mü?" dedi bana. Daha önceden Abdurrahman ağabeyden çok bahsetmişti. Tek başına otuz talebenin işini yapardı dedi. Ben de, acaba 30 kişilik ne işi yapardı diye düşünürdüm. Meğer (Eski Said dönemi eserlerinin) neşriyat işlerini yaparmış. "Bunu sen gördün mü?" dedi Üstad. "Görmedim, Üstad'ım" dedim. Zaten o gün getirmişler resmi. "İşte bu Abdurrahman..." dedi.

Bediüzzaman'ın Fırıncı ağabeye gösterdiği, 1. Cihan Harbinden sonra yeğeni Abdurrahman ile beraber İstanbul'da çekilmiş fotoğrafı.

Üstad: "Bizim Kürtler un ile yağı kavururlar, bu yemekten sen bana yap" dedi. Ben Üstad'ın odasına bir ocak, tencere, yağ ve un getirdim... Üstad'ın huzurunda kavurmaya başladık... Un helvası yaparla ya, onun tuzlusu... Demek memleket yemeği diye arzu etmiş Üstad. Onu yaptık orada, ama çok tatlı muhabbetli oldu... Üstad'ın yanında cennette helva pişirir gibi... Sene 1952...

1952'DE FATİH CAMİİNİN ÖNÜNDE ÇEKİLEN FOTOĞRAF

Bir gün yine Üstad'a gittim, baktım hiç kimse yok yanında, Cuma günüydü. O sırada Ziya Arun, Ahmed Aytimur, Muhsin Alev ağabeyler olurdu yanında, bir ara Abdullah Yeğin Ağabey geldi, Urfa'ya geri döndü. Üstad beni görünce: "Tam iyi geldin, seninle Cuma namazına gidelim" dedi. "Tamam Üstad'ım" dedim, kapıdan çıkıyorken Salih Özcan ile kravat imalatçısı Osman Köroğlu geldi. Üstad Hazretleri: "Ben bunlarla gideyim, sen nöbetçi ol, kapıyı kilitle burada kal" dedi. Anahtarı da bana verdi.

Fatih Camiinin önünde çekilmiş o fotoğraf var ya; o zaman oralarda fotoğrafçılar gezerdi, o fotoğrafı onlar çektiler. O fotoğrafta bir çocuk vardır... Beni beş altı gün evvel Fatih'te müezzinlerden birisiyle tanıştırdı birisi. O dedi ki: "Bediüzzaman abdest almaya geldi, o ağacın orada ben böyle kılık kıyafetine, heybetine hayretle bakıyordum. O'na, bakarken: "Evladım sen ne yapıyorsun?" dedi bana. O zaman 9-10 yaşlarındaydım. Dedim: "Ben hafızlığa çalışıyorum." "Maşallah, maşallah..." dedi. Ben de merak ediyordum, o çocuğu bulsak diye... Nasip oldu, o çocuğu bulmuş olduk. Hatta bana o fotoğrafı bir görsek demişti.

Bediüzzaman Fatih Camii avlusunda bir çocukla konuşurken. Sene 1952

BEDİÜZZAMAN ÜÇ BUÇUK AY KADAR EVİMİZDE KALDI

Bir sene sonra 1953'de Üstad'ımız tekrar teşrif ettiler İstanbul'a. Sungur Ağabey o sırada Samsun'da tevkif edilmişti. Samsun Büyük Cihad Gazetesinde, "En büyük İspat" diye bir yazıyı neşrettiği için. Gazetenin Yazı İşleri Müdürü Hüseyin Yücel ile beraber; o Yazı İşleri Müdürü, Sungur Ağabey yazıyı yazan olarak... Fakat esasında yazı Üstad'ımıza aid olduğu için, Üstad'ımızı da Samsun'a davet etti mahkeme. Üstad o sebeple İstanbul'a geliyor. (Bediüzzaman doktor raporu alıyor ve Samsun'a gitmiyor.)

Hz. Üstad ilk olarak Üsküdar Bağlarbaşı'nda, Çinili Cami mevkiinde bulunan Helvacı Şükrü efendinin hanesinde kalıyor. Ev yeni yapılmış, beton rutubeti rahatsız ediyor. Ahşap bir bina olsun demiş Üstad. O esnada ahşap bir otel veya bina bulunamıyor veya çekindi otelciler...

Bizim de kira ile oturduğumuz ev Fatih Çarşamba'da, çalıştığım fırın da orada... Fırının yanında bir evimiz daha var, o da kira... Ben o zaman teklif ettim Muhsin ağabeye, dedim ki: "Otel olacağına, bizim evi boşaltıp, biz fırının yanındaki eve geçsek olmaz mı acaba?" Muhsin Ağabey: "Olabilir belki, gidip bir bakalım" dedi. Fatih Camiine vardık, Muhsin Ağabey: "Biz şimdi baksak bir şey çıkmaz, sabahleyin Hz. Üstad'a söyleyelim, kendisinin tercihine göre..."

Sabahleyin buluştuk, Üsküdar'a gittik, Üstad'ımızla mülaki olduk, anlattık. Üstad: "Tamam sen git annen baban ayrılınlar evden, ben bir bakayım" dedi. Ben süratle gittim, ama tam kapıyı açarken Üstad geldi. Peder validem evde iken girdi içeriye, babam Üstad'ın elini öptü. Akşamdan onlara anlatmışım ben zaten. Üstad: "Tamam münasiptir burası, siz alacaklarınızı alın" dedi. Biraz eşya aldık ve fırının yanındaki eve geçtik. Üstad'ımız o evde 3 buçuk ay kadar kaldılar. Üstad'ın yanında Ahmed Aytimur, Muhsin Alev, Ziya Arun ağabeyler kalıyordu. Ben her gün uğruyordum onların yanına. (Fırınca ağabeyin merhum babasının adı: Ahmed Naci. Merhume annesinin adı: Hüsnüye.)

Bediüzzaman Hazretlerinin 1953'ün Nisan sonundan, Ağustos başına kadar üç ay kadar kaldığı ev.

O sırada Mehmed Fırınca peder ve validesiyle beraber bu evde ikamet ediyordu. Evi Hz. Üstad'a teslim edip ailece başka bir eve geçtiler.

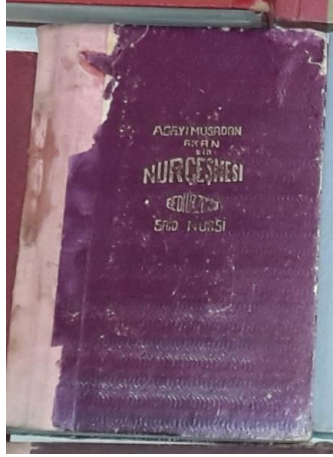
Fatih/Çarşamba/Drama'da bulunan bu ev sonradan yıkılmıştır. Fotoğraf ev yıkılmadan önce Erzincanlı Refet Kavukçu tarafından çekilmiştir.

ÜSTAD "TAMİRCİ BİR ATOM BOMBASI" DİYE BİR KİTAP TERTİP ETMİŞTİ

Bediüzzaman İstanbul'da, 1953'ün Ramazan ayında. Tam Ramazan Bayramı sabahı Zübeyir, Abdullah, Hüsnü ağabeyler geldi İstanbul'a. Onlar meğer Urfa Valiliğine "Bismihu Subhanehu" diye başlayan bir dilekçe vermişler, hemen mahkemeye sevk etmişler, oradan da Isparta'ya nakletmişler. 15-20 gün kadar çok işkenceli bir hapisane hayatı geçirmişler. Dava sorguya intikal edince, sorgu hâkimi tahliye etmiş bu ağabeyleri. Epey müddet onlar da Üstad'la beraber Çarşamba'daki bu evde kaldılar.

Hatta o zaman, "Tamirci Bir Atom Bombası" isminde bir kitap tanzim etmişti Üstad Hazretleri. O kitabı yıllar sonra Muhsin ağabeye sordum ben. Dedi ki: "Sonradan Zübeyir Ağabey, 1964'de benim bavulları gönderdi buraya (1954'de Muhsin Ağabey Berlin'e hicret etmişti) o bavulların içine baktım, o kitabı bulamadım."

Ne vardı o kitapta? O kitaptan Altıncı Mesele'yi hatırlıyorum, diğerlerini bilemiyorum. Bir de "Asâ-yı Mûsa'dan Akan Nur Çeşmesi" diye bir kitabı, bizzat Zübeyir Ağabey orada daktilo ile mumlu kâğıda yazdı, Üstad'ımız da ara sıra bakardı, teksirle o kitap neşredildi. Sungur ağabeyin Samsun Müdafaası da neşrolundu. O bizim Çarşamba'daki evde böyle hizmetler de olmuştu.

Asâ-yı Mûsa'dan Akan Nur Çeşmesi kitabı Fatih'te Zübeyir Ağabey tarafından yeni harflerle daktilo ile yazılmış, teksir ile çoğaltılmış ve ciltlenmiştir.

Kitapta Tabiat Risalesi, Meyve Risalesi gibi seçme imanî dersler derlenerek bir araya getirilmiş.

Kitabın sonuna Hz. Üstad'ın bere hakkında bir müdafaası ile Urfa kahramanları Hüsnü Bayram ve Abdullah Yeğin ağabeylerin mahkeme müdafaaları da ilave edilmiş.

BİRDEN ZÜBEYİR AĞABEY AYAĞA FIRLIYOR...

Fatih Çarşamba'daki evde kalırken, Üstad hazretlerini polisler ziyaret ediyorlardı. Beni de her gün isticvap ediyorlardı; kim geliyor, kim gidiyor diye... Ev yokuşta olduğu için alt tarafında bakkal, bir tarafında da kahvehane vardı. İki yerde de polisler bekliyordu.

Bir polis şefi geliyor Üstad'a. Üstad, Zübeyir ağabeye diyordu ki: "Zübeyir senin yol paranı vereceğim, bir de tabanca vereceğim; git Stalin'i gebert desem gider misin?" "Giderim Üstad'ım" diyor. "Gider misin?" Birden Zübeyir Ağabey ayağa fırlıyor: "Hem vallahi, hem billahi giderim Üstad'ım." Ziya Arun ağabeye soruyor, o da aynı şekilde cevap veriyor. Üstad diyor: "Bunları ben muhafaza ediyorum, bunlar hemen gider... Ben şimdi Fatih'in minaresine çıksam, senin Bayur'un (Bayar) bana ne yapacak?"

Bizim bazen polislerle münazaralı konuşmalarımız oluyordu. Ayetullah denilen bir polis şefi vardı, o gelmişti bir gün. Bana dedi ki: "Biz Hoca Efendiyi (Bediüzzaman'ı) rahatsız etmek için değil, onu muhafaza etmek için burada duruyoruz." Ona: "Doğru ama esas maksadınız da başka yani, birbirimizi kandırmaya çalışmayalım" dedim. Hz. Üstad'a gittim: "Bugün böyle bir şey oldu, Polis Şefi bana böyle söyledi" dedim. Üstad: "Doğru söylüyor" dedi. "Bana bir şey olsa, bunlar böyle olur (ellerini birbiri üzerine yuvarlayarak altüst olurlar işareti yaptı.) Beni muhafaza etmeye mecburlar, onun için onları orada tutuyorlar" dedi.

BU ÖLÜLERİN ARASINA GİRECEĞİM, BU DELİLERİN ARASINA GİRMEYECEĞİM

Yine sene 1953. Üstad Çarşamba'da evde kalıyor. Bir gün Üstad hazretlerine geldim, evde kimse yok, oturdum oraya betonun üzerine, bekliyorum, mevsim yaz. Baktım Ziya Arun Ağabey geldi. "Niye oturuyorsun burada?" dedi. Dedim: "Evde kimse yok." "Yapma yahu" dedi. Tam kapıyı açarken Ahmet Aytimur Ağabey geldi, girdik eve, Hz. Üstad yok evde. Muhsin Ağabey de yok. Acaba nereye gitti diye düşünmeye başladık. Bir kişi Eyüp'e, iki kişi de Edirnekapı'ya gidelim dedik. Biz Ziya ağabeyle Edirnekapı'ya, Ahmed Ağabey Eyüp Sultan'a gitti. Baktık Hz. Üstad ikindiye yakın mihraba yakın oturmuş, namaz saatini bekliyor. Edirnekapı Mihriban Sultan Camii... Biz de arka tarafta oturduk. Ezan okundu, namaz eda edildi, tesbihat yapıldı. Hz. Üstad kalkınca biz de kalktık. Üstad bizi görünce memnun oldu, maşallah, maşallah dedi.

Camiden çıktık beraber, Üstad: "Burada yüksek bir yer var mı etrafa baksak" dedi. Caminin kible tarafında bir duvar vardı, oradan görünürdü, o zaman yüksek binalar yok. "Orası olabilir" Üstad'ım dedik, gittik oraya. O arada, "Eğil bakalım" dedi bana, ben hemen eğildim. "Sen beni çekemezsin, Ziya eğilsin" dedi. Ziya Ağabey eğildi ona bastı ve çıktı. Bir adımla çıkılacak bir duvar da değildi yani. İleride taş yığınları var, onların üzerinden Ziya Ağabey de çıktı. Ben yerdeyim.

Hz. Üstad dedi: "Sen hakem ol, bu Ankara'dakiler gelip bizimle çalışmıyorsunuz, ben onlarla çalışmıyorum diye bana çok kızıyorlar. Ben bu Risale-i Nur tarzında mı hizmete devam edeyim? Yoksa

onların içinde onlarla beraber mi olayım? Sen hakem ol, ne dersen öyle yapacağım” dedi bana. Ben genç, biçare bir insanım hani... Hz. Üstad böyle deyince: “Üstad’ım siz onların içine nasıl girersiniz” dedim. “Tam!” dedi Üstad. Sonra kabristanı gösterdi: “Bu ölülerin arasına gireceğim, bu delilerin arasına girmeyeceğim!” dediler.

Velhasıl böyle birçok hatıralarımız oldu Üstad’la. Üstad’ın Kastamonu, Denizli, Emirdağ, Afyon hayatlarında biz yokuz... O günleri yaşayan ağabeyler de azaldı şimdi.